

statningsansvar, hvis de understøtter et krav om dansk overenskomst med konfliktskridt over for udenlandske virksomheder, der udstationerer medarbejdere i Danmark til lønninger, der ligger langt under det normale på det danske arbejdspladser. Dette lovforslag er for øjeblikket det bedst opnåelige værktøj til at sikre konfliktretten for den danske fagbevægelse.

Lovforslaget præciserer en række begrænsninger i danske fagforeningers muligheder for at etablere konflikt for en fuld overenskomst. Til gengæld forudsætter lovforslaget så, at fagbevægelsen med disse begrænsninger kan konflikte for en ny mindsteløn, der omfatter langt hovedparten af de aktuelle og udskudte arbejdsgiverudgifter, der kendes fra de danske overenskomster. Dette er et klart og afgørende fremskridt.

Arbejdet med lovforslaget i Folketinget har samtidig vist, at hvis konfliktretten skal sikres fuldt ud i fremtiden, er det nødvendigt med en ny europæisk topmødeprotokol, som bl.a. den europæiske fagbevægelse har foreslået. Samtidig er det nødvendigt, at udstationeringsdirektivet forbedres på nogle få afgørende punkter. Begge dele kan og bør den danske regering arbejde for i EU.

Et *mindretal* i udvalget (DF) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget kan ikke støtte lovforslaget. Dansk Folkeparti finder det yderst kritisabelt, at EU med Lavalafgrøelsen pålægger den danske regering et så drastisk indgreb i den danske aftalemodel.

Med lovforslaget bliver der lavet et alvorligt indgreb i den danske aftalemodel, der betyder, at konfliktretten bliver begrænset.

Lovforslaget indebærer, at det eneste, en udenlandsk arbejdsgiver skal forholde sig til, er landsdækkende overenskomster. Det får den betydning, at fagforeningerne især inden for bygge- og anlæg, hvor der er rigtig mange lokal overenskomster, fratages konfliktretten. Det skyldes, at de landsdækkende overenskomster kun er minimallønsoverenskomster, som skal overholdes, og dermed skal udenlandske arbejdsgivere ikke opfylde lokaloverenskomsterne, hvor lønnen typisk er væsentligt højere. Baggrunden er de mange overenskomster, som ikke er landsdækkende, men som kun gælder for et geografisk afgrænset område, og at en stor del af arbejdsmarkedet ikke har generelle overens-

komster, men overenskomster der forhandles på plads i lokalområdet.

Ligeledes forholder det sig sådan, at de forbund, der ikke er mest repræsentative, ikke kan aktionere efter EU-dommen og med det aktuelle lovforslag.

Derfor bliver de lokale fagforeninger og deres medlemmer tvunget til at acceptere konkurrence fra udenlandske arbejdstagere, der vil komme til at arbejde til en væsentlig lavere løn. Det vil få den betydning, at det danske overenskomstssystem bliver sat under pres, og det er det første alvorlige skridt fra EU til at ødelægge den danske aftalemodel. Samtidig står der i udstationeringsdirektivet, at der ikke må ske forskelsbehandling af udenlandske og danske virksomheder. De danske virksomheder inden for samme branche skal være underkastet nøjagtig de samme forpligtigelser, som de udenlandske skal. Dermed hænger det ikke sammen, hvis de udenlandske virksomheder ikke kan tvinges til at overholde lokaloverenskomsterne, men kun skal overholde de landsdækkende overenskomster, typisk til en lavere løn.

Skulle en lokal fagforening alligevel finde på at føre konflikt, vil de blive indklaget for EF-Domstolen med det til følge, at de vil tabe sagen.

Dansk Folkeparti er dybt forundret over, at LO samt især Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti støtter et sådant indgreb i den danske konfliktret.

Fagforeningerne burde om nogen værne om den danske aftalemodel, men med dette lovforslag underkaster LO sig fuldt ud EU, og dermed undergraves den danske aftalemodel og konfliktret.

Dansk Folkeparti finder, at en mulig løsning ville være en juridisk bindende protokol, som sætter faglige og sociale rettigheder over det indre marked.

Dansk Folkeparti tager kraftig afstand fra dette indgreb i den danske model.

Et *andet mindretal* i udvalget (EL) vil redegøre for sin stillingtagen til lovforslaget ved 2. behandling.

Inuit Ataqatigiit, Siumut, Tjóðveldisflokkurin og Sambandsflokkurin var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.